

A Visegrádi Egyezmény egy csaknem 700 évvel ezelőtti esemény apropóján frissült fel. Ugyanis történt egyszer, 1335 őszen, hogy három uralkodó, Luxemburgi János cseh, III. Kázmér lengyel, valamint I. Károly magyar király, összeült Visegrádon, hogy több, rendkívül fontos témában jussanak egyességre. Az egyik ilyen volt, például, hogy tegyenek valamit Bécs árumegállító jogának kártékony gazdasági hatásai ellen. Ezt a problémát úgy oldották meg, hogy kialakítottak új, saját kereskedelmi útvonalakat. A Buda-Brünn útvonal lett a legjelentősebb. A két végállomást képező város teljes árumegállító joggal rendelkezett.

Az egyezmény tartalmát, feltételeit 1335 augusztusában dolgozták ki Trencsénben. Fontos megjegyezni, hogy a szerződésnek voltak politikai pontjai is. A résztvevők megállapodtak a kölcsönös katonai segítségnyújtásról a IV. Lajos német-római császár és II. Albert osztrák herceg ellen, továbbá kompromisszumra jutott Luxemburgi János és III. Kázmér, sikeresen elsimították egykori konfliktusaikat. A közös katonai akciók során számos jelentős sikert értek el. Az egyezményt aláíró országok virágkorukat élték ebben az időszakban.

Így már érthető, hogy a rendszerváltás után az együttműködésre, egymás segítségére szoruló, ámde végtelenül ambiciózus országok miért folyamodtak a visegrádi egyezmény felfrissítéséhez.

1991. február 15-én Antall József magyar, Václav Havel csehszlovák és Lech Walesa lengyel kormányfők aláírták az egyezményt. Csehszlovákia kettészakadásával Szlovákia is tagország lett.

A három kormányfő aláírja az egyezményt. Fotó: MTI/Soós Lajos

A modernkori V4-eket azonban nem csak a középkori tagok alkották volna. Csatlakozni kívánt a Nicolae Ceaușescu halálától

felszabadult Románia is. Csakhogy 1990 márciusában, Marosvásárhelyen zavargások törtek ki a többségben lévő magyarok, illetve a helyi románok között. Az állapotokon nem segítettek a Zsil-völgyből kigyűrűző bányászjárások által keltett zavargások sem. A ködös események következtében Ion Iliescu, Románia első demokratikusan választott elnöke később bejelentette, hogy mégsem kívánnak csatlakozni az együttműködéshez.

A tagállamok közös jövőt képzeltek el a különböző, nyugati szövetségrendszerben is. 1992-ben létrejött a CEFTA, a négy ország szabadkereskedelmi megállapodása. Ezt gazdasági fellendülés követte minden tagállamban.

Az 1994-ben, Prágában tartott csúcstalálkozón részt vett Bill Clinton, az Amerikai Egyesült Államok elnöke is, ahol a V4-ek NATO-n belüli lehetséges szerepéről tárgyalt a tagországokkal. Ennek meg is lett az eredménye, Magyarország, Csehország és Lengyelország 1999-ben, míg Szlovákia 2004-ben csatlakozott az Észak-atlanti szerződéshez.

2000-ben létrejött a pozsonyi székhelyű IVF, azaz az International Visegrád Fund, mely a tagországok kulturális összefonódását, illetve a tagországok gyermekeinek továbbtanulási lehetőségeinek javítását hivatott szolgálni.

2004. május 1-én, néhány másik országgal egyetemben felvételt nyertek a visegrádi négyek az Európai Unióba. Az EU-hoz való csatlakozás a szövetség legnagyobb közös sikerei közé tartozik.

Mai szemmel nézve a visegrádi négyek az egyik legnagyobb nemzetközösség Európában, melynek közös eredményei, illetve céljai vannak. A legfontosabb célok közé sorolható Lengyelország, Csehország, és Magyarország Eurozóna csatlakozása.

Felhasznált források:

Wikipédia-Visegrádi Együtműködés

https://hu.wikipedia.org/wiki/Visegr%C3%A1di_Egy%C3%BCttm%C5%B1k%C3%B6d%C3%A9s

Wikipédia-Visegrádi királytalálkozó

https://hu.wikipedia.org/wiki/Visegr%C3%A1di_kir%C3%A1lytal%C3%A1lkoz%C3%B3

Ian Kershaw: *Európa globális története 1950-2017*